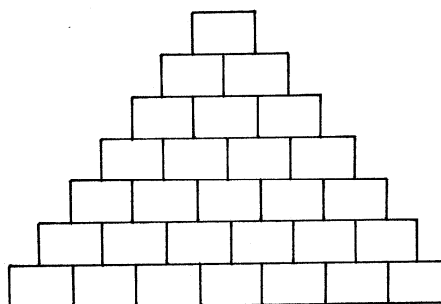

Stránka pro rodinu

Pyramida

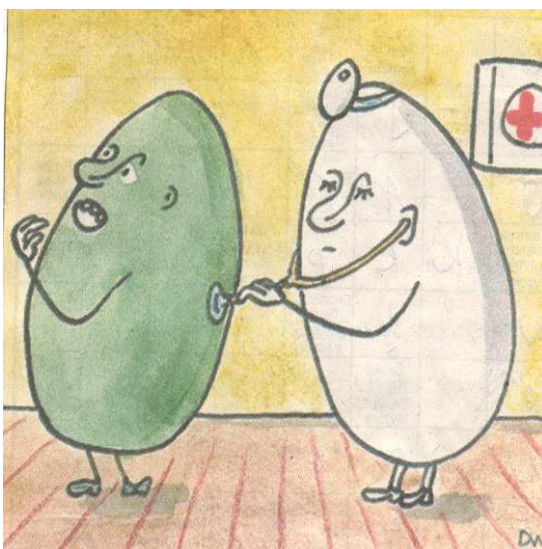
spojka
popěvek
Eliška po domácku
sůl italsky
Etiopské město
masážní přípravek
idyla

Minimyšlenky nejen pro mládež:

- Já peníze nepotřebuji, jen je po mně všichni chtějí.
 - Hledám milionáře nad 96 let. Zn.: sňatek ihned.
 - Upozornění pro kapsáře: jsem švorc!
 - Práce je poslední zoufalý pokus jak sehnat peníze.
 - Moji rodiče byli skvělí, že si mě pořídili.
 - Nestydím se za sebe. Mám na to rodiče.
 - Buďte na mě jako na psa: dejte mi najíst a pusťte mě ven.
 - Já neumírám, já takhle žiju!
 - Dospívání je období života, kdy člověk nemůže pochopit, jak tak nemožní rodiče mohou mít tak skvělé dítě.
 - Jsem I.Q. pozitivní.
-

Něco pro zasmání:

„Ne, pane doktore, opravdu mi nic není. Jsem jenom nabarvené.“

SVINOVNÍČEK

Číslo 2/05

27. 3. 2005

Farní
časopis

Milí farníci, farnice a farničátka,

prožíváme nejkrásnější a nejdůležitější křesťanské svátky - Velikonoce. Proto tentokrát přicházím asi trochu dříve než jste mě čekali. Jsem moc rád, že jste mě i po tak krátké době „vykrmili“ svými články, takže mohu přijít, abychom společně slavili Ježíšovu smrt a vzkříšení.

Možná vás někdy napadá, proč to slavíme s takovou slávou pořád dokola? Každý rok téměř stejné obřady... Ale Písmo a události Velikonoc jsou nevyčerpatelným pramenem duchovního bohatství.

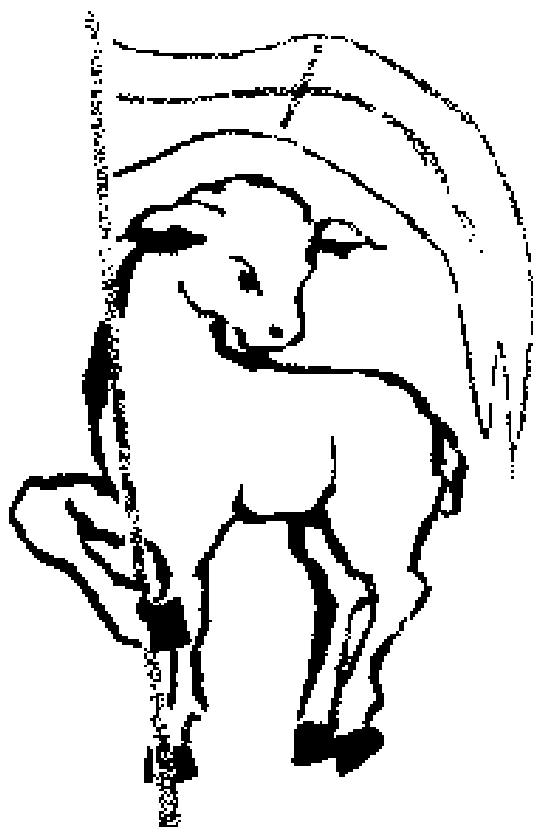
Letos jsme si možná zase při četbě stejných pašijí uvědomili skutečnosti, které nám loni vůbec nedošly. A to, co nás dojalo loni, zase už na nás dneska působí jinak. Tak si musíme uvědomit, že každý rok mezi nás přijde o Velikonocích někdo, kdo tyto svátky slaví s církví poprvé a taky má nárok prožít je s takovou slávou, s jakou jsme je kdysi prožívali poprvé my.

Svatý týden je doslova přeplněn událostmi. Na Květnou neděli voláme se zástupem Ježíšových stoupců: „Hosana!“, na Velký pátek pak nechápeme, jak ti samí lidé mohli volat: „Ukřižuj!“ Spolu s Ježíšovými učedníky prožíváme smutek u jeho hrobu a pak zase obrovskou radost ze vzkříšení.

Kdo přichází o Velikonocích do kostela, aby se pouze pasivně zúčastnil bohoslužeb, ten prožívá Velký pátek několik dní za sebou: nepříjemně dlouhé obřady plné podivných slavností a obřadů. Kdo však přichází slavit, pro toho není dlouhá ani Bílá sobota se všemi sedmi čteními. Kolikrát přece sedíme dvě hodiny u televize a není nám to dlouho. A právě čtení na Bílou sobotu shrnují všechny důležité události v dějinách izraelského národa. Kolikrát ročně máme možnost si to poslechnout? Ke vsí slavnostní atmosféře dodává také tajemnou náladu tomuto obřadu zhasnuté světlo v kostele. V přítomném ozařovaném jen světlem svíce můžeme v klidu rozjímat staré texty Písma, připomenout si všechny události, kdy Bůh, který provázel naše předky, podivuhodně vede i nás.

Přeji všem, aby radost, která září z Kristova přemožení kříže, se dotkla osobně i vašich srdcí. Aby světlo letošního paškálu vneslo nové světlo i do vašeho života a naplnilo vás pokojem.

Váš Svinovníček.

*„ Kéž bychom měli velikonoční oči,
jež ve smrti dohlédnou až k životu,
ve vině až k odpuštění,
v rozdělení až k jednotě,
v ranách až ke slávě,
v člověku až k Bohu,
v Bohu až k člověku,
ve mně až k tobě.“*

Veškerou velikonoční sílu a radost

přejí

otec Jan a jáhen Pawel

Sv. Melichar Grodecký a druhové kněží, mučedníci jezuitské koleje ve Štýrském Hradci

Dnes představíme dalšího světce naší diecéze, pocházejí z Českého Těšína. Patří do trojice tzv. „košických mučedníků.“

Melichar narozen r. 1584 v Těšíně, Česká republika

Marek narozen r. 1580 v Křiževci v dnešním Slovinsku

Štěpán narozen. 1583 na zámku Alvinc v Sedmihradsku, dnešní Rumunsko

Zemřeli: 7. a 8. září 1619 v Košicích na Slovensku.

Papež Pius X. blahořečil v roce 1905 tři mučedníky, kteří vešli do historie jako "košičtí mučedníci": Marka Štěpána Křižina, Melichara Grodeckého a Štěpána Pongráce (Pongracz). Všichni tři studovali na jezuitské koleji ve Štýrském Hradci; Pongrác a Grodecký vstoupili do jezuitského řádu. Mladí kněží přišli společně do Košic na východním Slovensku, tehdy téměř úplně protestantských. Při obléhání Košic sedmihradským vévodou Gabrielem Bethlernem (vůdcem vojska byl Jiří Rákoszy) byli všichni tři vydáni košickou městskou radou na žádost Rákoszyho, když slíbil, že nedovolí plenění města. V městě totiž byla většina protestantů a jen asi 200 katolických rodin. Z počátku se s nimi zacházelo dobře, věznění byli ve vlastní jezuitské rezidenci. Potom se je však vězňitelé stále tvrdším způsobem snažili přimět k odpadu od katolické církve. Když se nepoddali, byli mučeni. Když městský popravčí spatřil jejich mrtvá těla, prohlásil: "Tak trýznit a mrzačit bych já nikoho nedokázal, třebaže jsem kat."

Úcta a tradice: Zemřeli 7. září r. 1619. V noci byla pak jejich těla pochována do země a následujícího roku přenesena do hrobky v kostele v Šebastové u Prešova, r. 1625 do Trnavy (postupně na tři místa), až našla odpočinek v tamnějším jezuitském kostele. První pokus o beatifikaci podnikl ostříhomský arcibiskup Pažmány (zemřel r. 1625). Až roku 1905 Pius X. povolil veřejnou úctu těchto blahoslavených pro košickou a ostříhomskou diecézi a Tovaryšstvo Ježíšovo. V biskupství Graz slaví věřící na svátek Krisina, Grodecze a Pongracze také památku Jana Ogilvie (10. března) a Jana Sarkandra (17. března); oba světci rovněž studovali na jezuitské koleji ve Štýrském Hradci.

(stáhnuto z webové stránky diecéze www.doo.cz)

(Vladimír Kružík)

Pohřby:

Vincent Knap + 10.2.

Štefánie Kafková + 14.2.

Karel Nos + 15.2.

Anna Čurejová + 20.2.

Anna Kudělková + 18.3.

Plánované sbírky ve 2. čtvrtletí 2005:

27. března na kněžský seminář

15. května na charitu

Každou druhou neděli se koná mimořádná sbírka na opravy.

Svinovníček a svinovští farníci

V našem Svinovníčku jsou velmi milé úvodníky a celá řada hezkých příspěvků. Jejich autoři jsou mladí lidé i starší farníci. Články jsou psány „v duchu pohody, křesťanského optimismu a občanské tolerance“. Mají trochu narůžovělou barvu.

Ale! Je tomu tak i ve skutečnosti? Naše farnost a obec nemá žádné problémy, o kterých máme psát i dle vybídnutí Svinovníčku? Počet věřících a návštěvníků kostela roste nebo klesá? (Netvrším, že kvantita zde musí být tím nelepším měřítkem.) Nepřevyšuje množství odcházejících křesťanů ty nově přicházející? Není pokřtěných méně než těch, kteří umírají? Kolik je za rok svateb ve Svinově? A jak je na tom ta „ztracená“ střední vrstva?

Problémy se tedy určitě najdou. A kde jsou problémy, je na místě hledat i řešení. Ty problémy musí být ale vysloveny či odtajněny! Co kdybyste je napsali a odevzdali na faru pro redakci Svinovníčku? Všechno se dá říct, když se to sdělí pěkně a laskavě. Jméno pisatele může podle přání zůstat známé pouze redakci a v časopise se uvede jen krycí značka. Těžkosti mají určitě mladí i starší lidé. Ledacos se jim nemusí líbit a ledacos je může trápit, ale nejdříve se ostýchají promluvit a následně se pak i odcizují. Když jim společnými silami vyjdeme vstříc, prolomíme jejich osamocení a zbavíme je jejich zklamání a nedorozumění, budou mít určitě opět blíž i k našemu křesťanskému společenství, které máme vytvářet ve své místní, tj. farní církvi. Všichni se asi neozvou, ale dívejme se kolem a nabídněme jim sami svou radu a pomoc.

Zkusím to konkrétně. Mladí lidé se rádi podívají do světa. V srpnu je velké setkání křesťanské mládeže z celého světa v Kolíně nad Rýnem. Stojí to ovšem peníze. Kdyby byl zájem, myslíte, že bychom nedokázali zájemce podpořit? Určitě by se nějaký způsob našel!

Další námět. Nikdo z osaměle žijících, případně nemocných farníků by nepřivítal občas nějakou návštěvu, aby se mohl s někým podělit o své starosti a sdělit své potíže?

Nenapíšete?

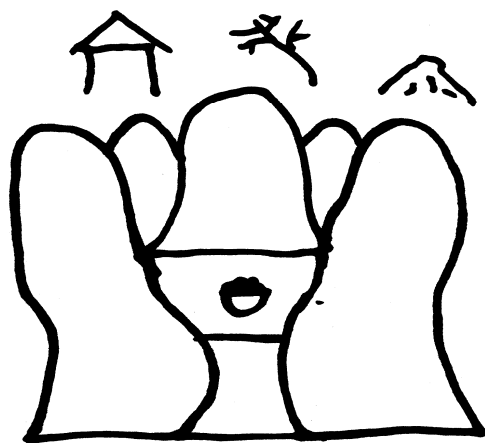
(N. P.)

Via crucis

Jsem ráda, že jsem mohla být v postní době několikrát přítomna na pobožnosti křížové cesty. S přibývajícím věkem mě jednotlivá zastavení nejen více dojmají, ale také si uvědomuji a věřím ve Slova Písma svatého:

Tak Bůh miloval svět, že dal v oběť za nás svého jediného Syna, aby ten, kdo v Něho věří, byl spasen a měl život věčný.

(S. P.)

Ikona Nejsvětější trojice od Šárky Šebestové.

Dnes si povídáme...

... s Lenkou Heverlovou

Je to už asi devět měsíců, co se naše farnost rozrostla o mladou varhanici z Polanky. Můžeš nám říct, jak ses dostala k varhanům ve Svinově?

Do svinovské farnosti jsem přišla před 10 lety. Rozjížděla se tady schola, a tak jsem byla požádána, jestli bych se nechtěla připojit. Bylo to moc hezké období. Pak jsme se s bratrem rozhodli něco podobného zkusit i v Polance. To bylo taky moc fajn.

Kdy jsi začala hrát na varhany?

Čtyři roky jsem chodila na ZUŠ ve Svinově, pak - když jsem studovala v Brně - jsem tam začala chodit na ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu, která je pro mě moc důležitá. Mám ráda také duchovní hudbu, a to i proto, že dává všem těm tónům smysl - slouží k oslavě Boha.

Jak dlouho a kde hraješ na varhany ?

Začala jsem hrát v 17 letech v Polance, tam hrají dodnes jednou týdně. O letních prázdninách mě poprosil Petr Macháč o výpomoc při doprovodu bohoslužeb, a tak už to zůstalo. Ve Svinově hrají jak je potřeba, většinou dvakrát týdně.

Co bys jako mladá varhanice chtěla ve farnosti zavést nebo změnit?

Necítím se kompetentní něco tady měnit. Ale byla bych ráda, kdyby se lidé občas k mému hraní vyjadřovali. Nevím, jestli chtějí zpívat staré známé písničky, které znají, nebo cvičit nové z kancionálu.

Co se ti líbí na svinovské farnosti?

Líbí se mi, že tato farnost je živá. Každý si může najít, co by chtěl dělat, jak by se chtěl rozvíjet. Spoustu lidí tu znám, je to pro mě také příležitost jak se setkat s přáteli a popovídat si.

Kde pracuješ?

Pracuji v Martinově v soukromé laboratoři na příjmu vzorků a na oddělení mikrobiologie. Provádím analýzy potravin, vod, odpadů. Mám tu práci ráda, protože jsem v kontaktu s lidmi a cítím se užitečná.

Jak prožíváš svou víru v dnešní době třeba na pracovišti? Jistě se setkáváš i s nevěřícími a jinými názory na život.

Nikdy by mě nenapadlo zapírat svou víru, chtěla bych, aby to na mě bylo znát, že jsem věřící. Naposledy jsme se v práci s nevěřícími kolegyněmi bavily o postní době. Myslím, že jsem konečně pochopila smysl postu. Když se člověk snaží těch 6 týdnů něco si odepřít, uvědomí si spoustu věcí, na které by normálně nepřišel. Když si například v pátek odepřu maso, je to jen malý skutek sebezáporu. Ale současně si uvědomuji, jak by ten malý kousek masa mohl někomu v chudých zemích zachránit život, kdyby ho mohli mít.

Co ráda děláš ve svém volném čase?

Volného času mám málo, ale když můžu, ráda sportuji - lyžuji a plavu, chodím do sauny, studuji Ruštinu, čtu, sleduji dobré filmy. Ráda se setkávám s přáteli...

Kdybys chytila zlatou rybičku a mohla si přát pro farnost tři přání, která by to byla?

1. Přála bych si, aby se lidé více radovali, nebrali se tak vážně, dokázali se na sebe usmát a občas ztropili i nějakou tu hloupost.
2. Taky bych chtěla, aby svinovská schola zpívala častěji.
3. Aby se všichni lidé ve farnosti cítili dobře.

(Lukáš a Petra)

„To byl opravdu Syn Boží!“ (Mt 27, 54)

Zvolal udiveně nevěřící setník na Golgotě, když sledoval, co se dělo po Ježíšově ukřižování. Když viděl, jak se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů, země se zatřásla, skály pukaly, nastala tma po celém kraji...

Ježíšovo utrpení nenechává chladným nikoho. Každý, kdo to viděl či o tom jen slyšel, musí přemýšlet.

Mé nevěřící děti ve škole měly o slavení Velikonoc jen matné povědomí. Jsou to pro ně svátky jara, vajíček a karabáčů. Chtěla jsem, aby se i ony mohly dozvědět, co vlastně skutečně slavíme o Velikonocích. Vzala jsem proto učebnici náboženství a přepsala jim celé pašije podle Matouše. Přidala jsem i kapitolu o vzkříšení, aby to pro ně neskončilo smutně. V hodině čtení jsme si pak rozdělili role. Všichni se hlásili, že chtějí číst Ježíše. Vysvětlila jsem jen stručně dobové souvislosti a vztahy, aby se přibližně v textu orientovaly a nijak více je nekomentovala. Po přečtení pašijí jsem nechala chvíli ticha, aby měly čas přemýšlet o tom, co přečetly. Pak měly napsat stručný komentář, to, co je k tomu napadlo. Překvapilo mě, jak hluboce pašije zapůsobily na nevěřící děti, které se s náboženstvím pořádně nikdy nesetkaly. Toto jsou reakce jedenáctiletých dětí:

„Bylo to nespravedlivé.“ Míša.

„Je to zvláštní, hodně zvláštní. Podle mě musí existovat někdo, kdo řídí svět a možná má i potomky. V Ježíšově kůži by to pro mě nebylo vůbec lehké, ale jde vidět, že Ježíš měl tu odvahu říct svůj názor.“ Lucie.

„Ještě že jsme v novější době. Byla to hrozná doba.“ Kristýnka.

„První slova, která mě napadnou: SYN BOŽÍ, zrada, chamtivost, předpověď, vůle Boží, nelítost. Na Ježíšově místě bych se cítila zrazená. Ježíš byl statečný muž.“ Sandra.

„Já bych neměla takovou odvahu jako Ježíš. V životě bych to nechtěla zažít.“ Monika.

„Kdybych tam byl, tak bych pomáhal Ježíšovi.“ Adam.

(P.N.)

Svatá Trojice a my

Každou postní neděli jsme měli možnost pronikat do tajemství ikony Nejsvětější Trojice A. Rubleva, a to díky promluvám v kázání našeho otce Jana.

Dovolte mi vrátit se na počátek postní doby. Postupně jsme byli seznamováni se třemi Božskými postavami v Jednom – s Duchem Svatým, s Bohem Synem a s Bohem Otcem (při pohledu na ikonu zprava doleva). Ty se nás mohou dotýkat v našem pozemském životě v podobě půstu, modlitby a dobrého skutku. Při uskutečnění těchto tří slov je už jen krůček k lásce k bližnímu.

Barva šatů postav na ikoně nám připomíná věčný život barvou nebe, všední život barvou zelenou, naději a lásku barvou červenou, pohled na zlatou barvu, barvu zářící, připomene našeho Boha Otce .

Pozadí obrazu (hora, strom, dům) nám může ukazovat cestu našeho duchovního růstu a Boží přítomnosti v nás a společenství křesťanů.

Vrcholem ikony v jejím středu je oltář, kalich a víno. Zde spatřujeme tajemství eucharistie – tajemství Těla a Krve Kristovy. Toto tajemství můžeme oslavovat při každé mši svaté – při osobním setkání s P. Ježíšem a s P. Bohem v síle Ducha Svatého = ve Svaté Trojici.

(S.P.)

Velikonoční výlet

Mamka se dočetla v novinách, že se pořádají velikonoční trhy v Kravařích. A tak jsme se domluvily s tetou Helčou a mou nejlepší kamarádkou Magdou, že se tam pojedeme podívat.

V sobotu odpoledne jsme se vydaly na výlet autem. Cesta vedla stejným směrem, jako před lety, když jsme jely plést věnce do Bolatic. Návštěvníků bylo tolik, že jsme měly problém zaparkovat. Po chvíli jsme vhodné místo našly, a tak jsme se mohli vydat na prohlídku velikonočních tradic.

Krásný zámek nás přivítal cimbálovou muzikou a malými tanečnicemi v krojích. Všude na nás dýchala velikonoční atmosféra. Na schodištích a po chodbách byla překrásná výzdoba z pestrobarevných petrklíčů a čerstvé travičky. Dokonce byla k vidění i mlád'átka králíčků a drobná kuřátka. Kochaly jsme se všemi výrobky a žasly jsme, co vše lidské ruce dovedou vyrobit. Maminka obdivovala výzdobu z obyčejných skořápek od vajec a malované perníčky, ze kterých bylo poskládáno obrovské vejce. Ve vázách byly větvičky kočiček, které jsme si chtěly zakoupit, neboť druhý den měla být Květná neděle. Paní ale kočičky neprodávala. Představte si, že nám je jen tak věnovala! Mamka s tetou si hned koupily perníkový věneček a ještě se dozvěděly speciální recepturu na polevu.

Na nádvoří byla spousta prodejních stánků s občerstvením, ale hlavně starodávný dřevěný kolotoč. Také tam bylo pódium, ale žádné představení jsme neviděly. Příští rok budeme muset přijet v době, kdy se bude hrát loutkové divadlo.

Výlet se nám všem moc líbil. Dovezly jsme si spoustu malovaných vajec a ozdob. Teď je musíme doma jen naaranžovat. Těšíme se na další rok, ale do Kravař se podíváme ještě letos na vánoční trhy. Prý jsou taky moc hezké.

(A.P.)

Malování velikonočních kraslic

V sobotu 19. 3. se na naší faře pořádalo zdobení velikonočních kraslic. Bylo to poprvé, co taková akce ve farnosti proběhla. Měli jsme velkou obavu, zda vůbec někdo přijde a zda se akce vydaří, protože jsme neměli předchozí zkušenosti. Nakonec vše dobře dopadlo. A nadšení bylo velké. Vyzkoušeli jsme různé techniky od zdobení vajec semeny, ústřížky látek, papírů, až po zdobení šňůrkami a malování foukacími fixy. Velmi úspěšná byla technika mramorování olejovými barvami. Lepení ubrousků, barvení v inkoustu a následné zmizíkování i barvení v cibulových slupkách.

Moc se nám nedařilo voskování kraslic. Ale napoprvé jsme byli dobří. Nejúspěšnějšími „maléřečkami“ byli: Honzík Trtílek, Tomáš Blažek, Marek a Pěťa Macháčovi, Jana Kořistková, Tereza Pšenicevá a p. Blanka Šimunská.

Zároveň děkujeme i všem ostatním za účast a panu faráři za podporu. V příštím roce se určitě sejdem ve větším počtu a barvení velikonočních kraslic zvládneme na jedničku. Děkujeme.

(UKŽ – J.K.)

Unie katolických žen

Unie katolických žen je společenstvím katolických žen z různých farností v celé ČR. Vznikla jako občanské sdružení v roce 1992. Dekretem České biskupské konference v roce 1998 byly schváleny její stanovy a byla jí udělena právní subjektivita pro působnost na území celé ČR. V současné době je duchovním rádcem UKŽ Mons. Karel Herbst SDB.

Od roku 1996 je UKŽ členkou Světové unie katolických ženských organizací, kde máme i své zastoupení ve světovém výboru. Nejvyšším orgánem UKŽ je sněm, který je svoláván jedenkrát ročně. Sněm volí výbor, přijímá změny stanov, schvaluje zprávu o činnosti a rozpočet.

Cílem UKŽ je posilovat v ženách vědomí vlastní hodnoty a důstojnosti před Bohem a lidmi, pomáhat jim přijímat svou zodpovědnost za rodinu, společenství i celou společnost v duchu křesťanských tradic. Organizuje pomoc ženám a rodinám v obtížných situacích. Chce reprezentovat nároky křesťanských orientovaných žen na všech úrovních veřejného a politického života. Organizujeme odborné přednášky, semináře, pořádáme duchovní setkání, poutě, humanitární sbírky. Vydává časopis *Babyka*.

Členkou se může stát každá katolicky smýšlející žena, která uhradí roční příspěvek 300 Kč. Zároveň se stává odběratelkou časopisu *Babyka*, který vychází šestkrát ročně.

Naše ostravská pobočka UKŽ sdružuje ženy ze Svinova a Krásného Pole. Celkem je nás 22 členek. Předsedkyní je paní Jarmila Hrazděřová z Krásného Pole. Naše pobočka organizuje duchovní setkání (obnovy), humanitární sbírky pro Ukrajinu, návštěvy dětského oddělení v nemocnici ve Vítkovicích, návštěvy starých lidí, výlety, zdobení vánočních perníků a velikonočních kraslic a různé jiné činnosti ve prospěch farního společenství.

(J.K.)

Ikona Nejsvětější trojice

Po několik týdnů jsme se při nedělních kázáních setkávali s obrazem nebo přesněji ikonou Nejsvětější trojice.

Na každého mohlo toto dílo zapůsobit různě. Já sama jsem v něm viděla především příjemné a milé zpestření nedělního kázání. Většinou sedávám v lavicích dále od oltáře, takže první element obrazu, který mě upoutal, byla jeho barevnost.

Barvy jsou trochu zastřené a působí na mě matným dojmem. Z té dálky jsem poznala jen to, že na obraze sedí tři osoby v kruhu okolo stolu. V pozadí jakoby se objevovaly stíny dvou z oněch postav. Jsou oranžové a jakoby přihlíželi hostině, která se tady odehrává. Postupem času zjišťujeme, že obrázek není jen o hostině, o třech lidech, kteří se jí účastní nebo si jen tak na plátně povídají a za nimi se objevují jejich oranžově zbarvené stíny. Obraz má i svůj hlubší smysl. Ale myslím, že není účelné znovu opakovat, co už bylo řečeno při výkladech pana faráře ohledně této ikony.

Můžete si sami vyzkoušet ikonu nakreslit, tak, jak si ji pamatujete nebo jak na vás zapůsobila a postupně si znovu uvědomit její hlubší smysl, krásu a promyšlenost. Já jsem tohle učinila a svou představu ikony zakreslila. Najdete ji na jiné stránce, aby má kresba neovlivnila a nerušila vaši fantazii.

Přeji vám příjemné a obohacující zamyšlení se nad ikonou Nejsvětější trojice a takové intenzivní prožití Velikonoc.

(Šárka Šebestová)

Dášin příběh

(Část programu z oslav u památníku na radnici.)

Náš program pokračuje stručným vylíčením osudu dcery jednoho politického vězně ze skupiny Světлана. Její smutný příběh je jen malou ukázkou ze života jednoho dítěte, kterému komunistický režim ukradl rodiče. Těch opuštěných dětí a manželek bylo na tisíce. Prožívaly ústrk a ponižování, velké utrpení a bolest. Několik takových dcer je také v ostravské pobožce Konfederace politických vězňů. Sledujme pohnutý život jedné z nich od jejího raného dětství.

Dáša měla teprve dva roky, když byla v hájence zatčena její maminka. Otec -lesník -byl v té době daleko v lese. Byl varován a tak se po další dva roky skrýval v lesích. Nakonec však byl chycen a odsouzen stejně jako jeho paní k šestnácti letům ztráty svobody. Dvouletá Dáša byla po zatčení matky ponechána sama doma svému osudu. Teprve třetí nebo čtvrtý den ji tam našli vyhladovělou a zbědovanou přátelé rodičů, když přijeli na prázdninový pobyt. Vzali ji k sobě a po půl roce vypátrali i adresu její babičky, která se pak o malou Dášu pečlivě starala. Babička byla matkou Dášiny maminky. Ona i dědeček svalovali veškerou vinu za tuto situaci na Dášina tatínka.

Opakovali mi: „Je to vina tvého tatky. Kdyby vzal celou vinu na sebe, jako pravý muž, tvoje mamka by byla volná.“ Velmi je to ranilo. Koneckonců byla to jejich dcera. Potřebovali viníka. Viníka? Prostě potřebovali na někoho svalit vinu za tragédii dcery a v podstatě celé rodiny. Z těch dob si pamatuji určitou zatrpklost vůči otci.

Kolem devíti let byla Dáša s babičkou o prázdninách na horách. Odtamtud je estebáci odvezli do města, kde je oddělili. Na vnučce pak jeden z nich vyzvídal, o čem si babička s dědečkem doma povídají.

Trvalo to celý den, noc a další den. Brečela jsem a chtěla za babičkou. Nechápala jsem, co chce. Měla jsem hlad a bála jsem se. Ten muž měl talíř se dvěma chleby. Stále je před sebou vidím. Ukázal mi je a řekl: „Máš hlad?“

Odpověděla jsem: „Mám hrozný hlad.“ A on na to, že si mohu vzít, až mu řeknu, o čem si babička a děda večer povídají. Byla to úplná hrůza. Psychická devastace. Už nevím, jak to skončilo, nějak se mi to vymazalo z paměti. Bylo to asi v noci, vzali mě za ruku a strčili do auta. Moje babička byla v autě a hodně brečela. Najednou se otevřely dveře auta a na předním sedadle se objevil děda. Drželi jej někde jinde, ani jsme nevěděly, že byl také chycen. To bylo poprvé a naposledy, co jsem viděla dědu brečet. Takové jsou některé ze vzpomínek. A teď mi může tisíc komunistů tvrdit, jak to bylo za nich lepší. Nikdy. Přivezli nás domů, vyhodili před vchodem. Dům byl vzhůru nohama. Nic nezůstalo na svém místě.

Doma hledali estebáci zlato, protože rodina babičky vlastnila před znárodněním obchod se šperky. Peněz však moc nebylo, protože babička dostala nařízeno, aby zaplatila čtyřletý nájem za neoprávněně zkonfiskovaný byt. Lásky však nescházelo a té věnovala vnučce hodně. Dáša zatím vyrůstala, končila povinnou školní docházku a nastaly problémy, co dál. Přesto, že se výborně učila, dostala se až po mnoha potížích na školu technického směru, třebaže byla jiného zaměření. Po sedmi letech vězení se konečně vrátila Dášina maminka. Byl to vzrušující moment.

To bylo jako sen. Myslela jsem, že se probudím a bude zase pryč. Neuvěřitelně hodná a milovaná babička celé ty roky hrozně trpěla. Najednou se bláznivě pustila do vykrmování mojí mamky

(pokračování na další straně)

Říkala jí: „Děvče, vypadáš příšerně vychrtle.“ Byla opravdu strašně hubená. Vypadala jako malý vyděšený raneček. Ve vězeňských šatech jste to tolik nepoznali. Ale v civilních šatech vypadala hrozně. Ironií osudu nemohla jíst. Babička ji nutila jíst všechny možné lahůdky, ale mamčin žaludek to nesnesl... Nikdy mi nechtěla říct cokoli o vězení. Samozřejmě se tu dobu snažila vymazat z paměti. Snažila jsem se to z ní dostat. Nikdy se mi to nepovedlo.

Otec se vrátil z vězení mnohem později, Dáša měla již 14 let. Babička jej zdvořile přijala, ale po debatě vedené v němčině, aby jim dcerka nerozuměla, otec vstal a odešel. Dáša si kvůli tomu málem vyplakala oči. Tolik toužila, aby rodiče byli pohromadě. Bohužel Dáša ani s matkou nenašly k sobě cestu. Obě si toho byly vědomy. Matka zemřela později na rakovinu. Teprve půl roku před její smrtí, když odpočívaly vedle sebe, podržela ji poprvé za ruku a řekla něco jako: „Moje dítě, celý život jsem snad ani nevěděla, že jsi mou.“ Proplakaly pak celou noc. Po mnoha letech se již provdaná Dáša rozhodla, že vyhledá a navštíví svého otce v jeho rodné vesnici. Nebyl doma, ale nechala mu vzkaz.

Zavolal. Začali jsme se navzájem navštěvovat. Řekla jsem mu, jak mi příbuzní bránili jej hledat a co proti němu mají. Odpověděl: „Víš, děvče, to byla příšerná doba. I kdybych to vzal všechno na sebe, nic by se nezměnilo. Byla mojí ženou a oni věděli, jak jí dokázat, že o všem věděla. Jakmile tě mají v osidlech, nemáš žádnou šanci. Uvěznili každého, kdo se se mnou jakkoliv setkal, ať byl daleko, nebo blízko. “

Otce pak již Dáša chápala jinak, ale ten brzy zemřel na rakovinu. Když vyprávěla později svůj osud jednomu inteligentnímu muži, odpověděl, že jí nevěří a že to vše je propaganda. Dášina reakce byla silná.

Chtělo se mi brečet. Opravdu, cítila jsem, jak brečím. Měla jsem sevřené hrdlo. Jako bych se dusila. Pak jsem mu řekla: „Už nemám co říct.“ Šla jsem pryč...Ti, co nezažili ve svých rodinách něco podobného nebo nemají takovou zkušenost, nevěří. Myslí si, že přeháníme.

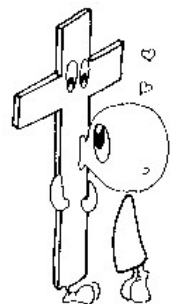
Dcera paní Dáši na to reagovala slovy: „Mamko, podívej se kolem sebe. Koho to zajímá?“ Je těžké k tomu něco dodávat! My víme dobře, co se tenkrát dělo. Fyzická likvidace, bezmezné utrpení, konfiskace majetku, rozbití manželství, oddělování a odnímání dětí rodičům... Tyto skutečnosti patří k největším zločinům komunismu. Nejsou však na to prakticky žádné zákony a viníci nejsou postižitelní.

(L.Ž.)

Dětská křížová cesta

Dne 27. února v půl desáté měla scholička dětskou křížovou cestu. V neděli jsme se sešly na devět, abychom si nacvičily písničku *Byl jsi tam*, která nás na naší křížové cestě doprovázela. Nepřišlo tolik dětí, kolik jsme předpokládaly. Ale lepší, než kdybychom byly jenom dvě nebo dokonce jedna, což se už taky stalo.

Kříž nám nesl Honza Blažek a svíčky nesli Kuba, Adam a Tomáš. Probíhalo to zvláštním způsobem, neměly jsme nacvičenou žádnou řeč. Bylo to výhodnější i hezčí. Povídali jsme si s Petrou, s kterou jsme probraly všechna zastavení. Po každém zastavení jsme zpívaly jednu sloku písničky *Byl jsi tam*. Nejdřív jsme byly jenom čtyři, ale potom nám přišla pomoci Janička Hlaváčová.

Jinak to bylo super. Těšíme se na naši další křížovou cestu!

(Karolínka a Lucinka)

Oslavy 60. výročí osvobození Svinova a 60. výročí konce 2. světové války ve farnosti Ostrava-Svinov

Řím. kat farnost ve Svinově se připojuje k oslavám 60. výročí osvobození Svinova organizovaného Úřadem městského obvodu ve Svinově. Jako rozšíření těchto oslav připravuje ve farním kostele Krista Krále:

Pátek 29. dubna 2005 = 60. výročí osvobození Svinova

17.30 hod. smuteční requiem za všechny svinovské oběti 2. světové války, při mši sv. zpívají učitelé ZUŠ Svinov.

Pátek – neděle 6. - 8. května 2005 = putovní výstava fotografií z období 2. světové války. (Připravuje Úřad městského obvodu Svinov.)

Sobota 7. května 2005 = společný cyklistický výlet do Darkoviček a prohlídka bunkrů z druhé světové války.

Neděle 8. května 2005 = 60. výročí konce 2. světové války

8.00 hod. mše sv. na poděkování 60. výročí ukončení 2. světové války a za život v míru

9.00 hod. přednáška „Pronásledování Katolické církve na Ostravsku v době nacismu“

17.00 hod. slavnostní koncert Smíšeného pěveckého sboru (Pěvecké sdružení Slezská Ostrava pod vedením Jana Spisara)

Udělování svátosti biřmování

Příprava:

- o nedělích velikonočních (2.+3.+4.+5.) vždy od 9.15 do 9.50 bude v rámci eucharistického roku Výstav Nejsvětější svátosti. Zároveň bude tato adorace přípravou – modlitbou farnosti za biřmovance a s biřmovanci.

- pátek 22. dubna v 17.30 hod. druhé skrutinium biřmovanců - vyznání víry

- sobota 30. dubna 8.00 úklid před biřmováním

Slavnost udělování svátosti biřmování:

- neděle 1. května = 6. neděle velikonoční – při mši sv. v 10.00 hodin.

Další pastorační aktivity ve farnosti:

Neděle 17. dubna – neděle dobrého pastýře, návštěva a promluva bohoslovce Lukáše Engelmanna.

Neděle 15. května – slavnost Seslání Ducha svatého – tradiční vaječina na farní zahradě.

Sobota a neděle 21.–22. května – poutní zájezd do Czenstochové a na Kalvarii Zebrzydovskou.

Otec Miroslav Straka, který byl v období 1986 – 1997 duchovním správcem naší svinovské farnosti, oslaví dne 5. června své 50-té narozeniny. Připravujeme společné blahopřání v kostele v Ostravě-Hrabůvce, kde o. Slávek po přeložení ze Svinova působí. Podrobnější informace budou ohlášeny v kostele.